

свитбата, пъкъ нали му е едничка и нали много я обича, та все около нея се навърта.

— Ако знае той, какъвъ подаръкъ му носимъ отъ чернитъ хора, веднага ще дотича, ама нали не знае. Пъкъ може и да не ни е видѣль.

— Какъвъ подаръкъ? Отъ чернитъ хора ли?

— Преди да заминемъ есенята за топлигъ страни, дѣдо Дико накара внучката си да се покачи на покрива при насъ и да завърже за крака на другаря ми ей оная малка кожена торбичка. Виждате ли я? Въ нея дѣдо Дико бѣше турналъ... какво мислите?

— Та какво ли може да се събере въ тая малка торбичка.

— Мускалче съ чисто розово масло отъ градината си. Пренесохме го ние надъ земи и морета чакъ въ страната на чернитъ хора. Хей, да знаете само, колко се радваха тѣ на розовото масло! Сякашъ полудѣха отъ миризмата, що излизаше отъ малкото мускалче. Занесоха го на царя си, като даръ отъ бѣлитъ хора, и три дни биха тѣпани и играха. А ние презъ всичкото време бѣхме на голѣма почитъ. Преди да тръгнемъ обратно, самъ царьтъ на чернитъ дойде при насъ и накара сина си — едно малко арапче, да се покатери на върха на колибата, гдето си почивахме, и да пѣхне въ сжщата торбичка едно бѣло едро зрънце.

— Зрънце ли казвашъ? Че какво ще прави съ него дѣдо Дико? Я го дай на насъ да си го клѣвнемъ. Сигурно е нѣщо много сладко...

— Много е лъскаво и хубаво, ама е твърдо като камъкъ. Май, че не е за ядене. Право да кажемъ, и ние за първи пѣтъ виждаме та-

кова нѣщо. Може пъкъ да е семе отъ нѣкое отъ чуднитъ дървета, които растатъ въ страната на чернитъ. Но щомъ самъ царьтъ на чернитъ го изпраща на дѣда Дика, не ще да е нѣщо просто.

Точно въ това време откъмъ селото се зададоха дѣдо Дико и внучката му Димка, а подире имъ подтичваха купъ деца и още нѣколцина любопитни. Бѣха видѣли завръщането на пролѣтнитъ гости и сега бързаха да имъ се порадватъ.

Дѣдо Дико, макаръ побѣлѣль, пристигна пръвъ и завика още отдалече:

— Охъ, на дѣда щъркелчетата, върнали сте се вече! Какъвъ ли дълъгъ пѣтъ сте изминали, колко ли сте се изморили! Димке, я имъ изнеси тамъ отъ прѣсната питка по единъ коматъ и се покачи на покрива да имъ дадешъ, пъкъ отвържи и кожената торбичка, да видимъ, дали чернитъ хора не ни прашатъ нѣщо.

Димка изхвъркна изъ воденичката съ половинъ питка въ ржка и бързо се покачи на низкия покривъ. Начупи питката и я остави въ гнѣздото. После бързо отвърза торбичката отъ крака на търпеливия щъркелъ, който я гледаше важно.

Долу предъ воденичката се бѣше насъбралъ вече цѣль купъ любопитни, и всички съ нетърпение очакваха да видятъ, какво има въ тая торбичка, въ която можеха да се събератъ най-много десетина зрънца жито.

Димка скочи на земята и отвори торбичката. Между прѣститѣ ѝ свѣтна чудното зрънце.

— Бисерь! — извика тя, като подскочи и го подаде на дѣда си. — Бисерь, дѣдо! Чернитъ хора ти прашатъ подаръкъ истински бисерь!